

சங்க இலக்கியம் காட்டும் தொழில்முறைக் கலைஞர்களும் மன்னர்களும்
கு. வித்யாசங்கரி அ. *, த. ஜெயலலிதா அ

அ தமிழ்த்துறை, அ.வீ.வா.நி. ஸ்ரீ புஷ்பம் கல்லூரி (தன்னாட்சி), (பாரதிதாசன் பல்கலைக்கழகம் இணைவு பெற்றது) பூண்டி-613503, தஞ்சாவூர், தமிழ்நாடு, இந்தியா.

Professional Artists and Kings of Sangam Literature

K. Vidhyashankari ^{a, *}, T. Jayalalitha ^a

^a Department of Tamil, A.V.V.M. Sri Pushpam College, (Affiliated to Bharathidasan University), Poondi-613503, Thanjavur, Tamil Nadu, India

* Corresponding Author:
vidhyagopaltyr@gmail.com

Received: 12-05-2022
Revised: 18-09-2022
Accepted: 21-09-2022
Published: 28-11-2022

ABSTRACT

Among the things that mankind has composed to supplement its pleasures are the arts of music and koothu. These arts are inseparable from the history of the human race. Each race has created and cherished its own artistic traditions. The ancient Tamil race has also created and cherished its own artistic traditions. The Sangam literature is a repository of antiquity and pride in Tamil art. Sangam literature contains a lot of information about the life of the artists of the Sangam age and the relationship that existed between them and the philanthropists. Professional artists are the sections of people who have made a living using art professionally and with the proceeds earned from it. In Sangam literature, the artists are recorded as Panar (Singer), Porunar (Soldier), Viraliyar (Female Songster), Agavanar (Dancer), Koothar (Actor), Thudiyar (Mischievous person), Kodiyaar (Those who carry a palanquin), Vairiyar (Stage Player), Paraiyar (Drummer), Muzhavar (Farmer), Kinaivar (Minstrel-Drummer), Iyavar (Inferior), Kannular (Artificer), Aadunar (Dancer), Aadumagal (Female Dancer), Kinaimagal (Female Drummer), Paadini (Female Singer), Panmagal (Singer), and Padumagal (Singer). Among these professional artists, Panar, Viraliyar, Paadini, Kodiyaar and their relations with kings and philanthropists are explained. They are those who make a living using art professionally and the income they earn from it. Moreover, instead of remaining in one place, they migrate to other places for material (occupational) income. They go to every town and dance and entertain the people and the king who lives there and make them happy. We can see the relationship between the king and the people who are so happy with them. The kings give gold and wealth to all the artists and remove the poverty of the artists and bring them to a state of wealth. Artists who have received gifts sometimes forget to dance. The kings made the artists stay in their palaces and performed cultural programmes and enjoyed them. In this way, these artists worked in relation to the king's qualities and in their Akam life. This article also examines the necessity and greatness of this relationship, the noble ideas put forward by the Sangam literature, and the fundamental character of the relationship.

Keywords: Sangam Literature, Characters, Artists, Occupation

முன்னுரை

சங்க இலக்கியங்கள் செவ்வியல் இலக்கியங்களாய்க் கொள்ளத்தக்கன. தமிழுக்கே உரிய திணை இலக்கியமாய், உள்ளுறை, இறைச்சி என்ற சிறப்புக் கூறுகளைப் பெற்றதாய், நல்ல

கட்டமைப்புடையதாய், நடைச்செறிவுடையதாய், மரபு மாட்சியுடையதாய், வீரம், காதல் என்ற இரண்டையும் பாடுபொருளாய், மேல்தட்டு மக்களைப் போற்றிப் பாடும் தன்மையுடையதாய் இலங்குகின்றன. இவற்றில் தொழில்முறைக் கலைஞர்களான பாணர், விறலியர், பாடினி, கோடியர் பற்றியும், அவர்கள் மன்னர்களுடன் கொண்டிருந்த உறவு பற்றியும் இக்கட்டுரையில் விளக்கப்படுகிறது.

தொழில்முறைக் கலைஞர்கள்

தொழில்முறைக் கலைஞர்களாக விளங்கிய கலைஞர்களையே 'பாண் மரபினர்' என்று அழைத்தனர். சங்க இலக்கியங்கள் இப்பாண் மரபினரை முன் நிறுத்தியே இயற்றப் பட்டுள்ளன. வீரயுகக் காலத்தின் முதன்மையான மாந்தராக இவர்கள் விளங்கினர். இன்று அனைத்துக் கலைப்பிரிவினரையும் கலைஞர்கள் என்ற சொல்லால் குறிப்பிடுவதுபோல், பாண் மரபினர் அனைத்துக் கலைஞர்களையும் குறிக்கும் ஒரு பொதுச்சொல்லாகப் பயன்படுத்தப்பட்டமையை அறியலாம்.

பாணர்

பல்வேறு தளங்களில் மக்களின் அன்றாட வாழ்வோடு தொடர்புடைய கலைஞனாகப் பாணன் இடம்பெற்றதைச் சங்க இலக்கியங்கள் உணர்த்துகின்றன.

பாண் எனும் சொல் 'இசை' என்னும் பொருள் கொண்டதாகும். 'பண்' என்னும் சொல் அடியாகப் பிறந்து முதல் நீண்டது 'பாண்' சொல்லாகும். பாண் என்பது 'பாண்குடி', 'பாண் செய்தி', 'பாண்சேரி', 'பாண்கடன்' என பல சொற்களின் வேர்ச்சொல்லாகும். பாணர்களில் ஆடவரைச் சென்னியர், வயிரியர், செயிரியர், மதங்கள் இன்னிசைக்காரர், பாணரென்ப எனப் 'பிங்கல நிகண்டு' குறிப்பிடுகிறது. அதேபோலப் பெண்டிரைப் பாடினி, விறலி, பாட்டி, மதங்கி, பாடல் மகடூஉ, பாண்மகள் எனத் திவாகர நிகண்டு குறிப்பிடுகிறது.

சிறு யாழினை பண் அமைத்துப் பாடியவன் சிறுபாணன் என்றும், பெரிய யாழினைப் பண் அமைத்துப் பாடியவன் பெரும்பாணன் என்றும் கூறுவர்.

கலை நிகழ்தளங்கள்

மன்றம் என்னும் சொல் நடுத்தெரு, பலர் கூடும் வெளி, நியாய சபை, மரத்தடி பொதுவிடம் (Sahadevan, 1940) என்னும் பல பொருள்களைக் குறிக்கின்றது. வெள்ளி மன்றம், இலஞ்சி மன்றம், நெடுங்கல் மன்றம், பூதசதுக்க மன்றம், பாவை மன்றம் என்ற ஐவகை மன்றம் இருந்ததைச் சிலப்பதிகாரம் குறிப்பிடுகின்றது (Seenivasan, 1997). சங்க காலத்தில் ஊர் நடுவில் பலா, வேம்பு, விளா முதலிய மரங்கள் இருந்த இடம் மன்றமாகக் கருதப்பட்டதை, மன்றப் பலவு, மன்ற வேம்பு, மன்ற விளவு என்று புறநானூறு குறிப்பிடுவதனால் அறிந்துகொள்ள முடிகிறது (Swaminatha Iyer, 1984). இம்மன்றங்களில் குரவைக்கூத்து நடந்ததை,

மன்றுதொரு நின்ற குரவை

என மதுரைக்காஞ்சி உணர்த்துகின்றது. இம்மரத்தடியில் பல்வேறு மக்களும் கூடிப் பிரிந்ததனால் இதனை மன்றம் என்று சான்றோர் அழைத்திருப்பர். வள்ளல்களை நாடிச் சென்ற பாணர் முதற்கண் இம்மன்றத்தை அடைவது மரபு (Varatharasan, 1978).

பாணர் மன்னர் உறவு

பாணர்கள், கூத்தர்கள் மற்றும் ஏனைய கலைஞர்கள் ஊருக்குள் நுழைந்த செய்தியை மக்களுக்கு அறிவிப்பது மன்றமாகும். மன்றத்திற்குப் பின்னர் அரசவைக்குச் செல்வது மரபு. இவ்வாறு பாணனின் கலைத்திறனைப் பாராட்டி மிகுதியான பொருள்களைக் கொடுத்தலும் உண்டு. பொருள் பெற்ற பாணன் சிலநேரங்களில் பாடுதலை மறந்தும் ஆடுதலை மறந்தும் இருப்பர்.

கொல்லிப் பொருநனாகிய வல்வில் ஓரியைக் காணச்சென்ற பாணனுக்கு மிகுந்த பொருளை வழங்கியதால் பாடுதல் தொழிலை மறந்து இருந்ததை, வன்பரணர்

பனிநீர்ப் பூவா மணிமிடை குவளை

வானார்த் தொடுத்த கன்னியும் கலனும்

யானை யினத்தொடு பெற்றனர் நீங்கிப்

பசியா ராகான் மாறு சொல்விசி பிணிக்

கூடுகொ ளின்னியங் கறங்க

ஆடலு மொல்லார் பாடலு மறந்தே

என்கிறார் (Swaminatha Iyer, 1984).

ஓரியின் கொடைத் தன்மையை எண்ணுகையில் சங்க காலத்தில் முடியுடை மூவேந்தர்களைவிட குறுநில மன்னர்கள் இரவலர்க்கு மிகுதியான பரிசுகள் வழங்கி சிறப்பித்திருக்கின்றனர். இதனை சிறுபாணாற்றுப்படையில் குறிப்பிடப்படும் கடையெழு வள்ளர்களின் பட்டியல் மெய்ப்பிக்கின்றதெனலாம்.

பாணர்களின் வறுமை

பாணர்களின் வாழ்க்கை வறுமை நிலைப்பட்டதாகவே பெரும்பான்மையான பாடல்களில் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளன. இவர்கள் உணவு, உறையுள் இன்றி உடுத்த நல்ல ஆடைகள் இன்றி சுற்றங்களோடு நாடோடிகளாய்த் திரிந்த வாழ்க்கையை சங்கப் பாடல்கள் எடுத்துரைக்கின்றன (Varatharasan, 1978). பாணர்களின் வறுமை நிலை குறித்து,

“கலை வாணர்கள் கலை வாழ்வில் தம்மை ஈடுபடுத்திக் கொண்டதாலும், அவற்றின் வளர்ச்சிக்குத் தம்மை அர்ப்பணித்துக் கொண்டதாலும் (Dedicated) வாழ்வில் பொருள் சேர்த்தலைக் குறியாகக் கொள்ளவில்லை. அதுதான் இல்லை என்றால் புரவலரிடம் பெற்ற பொருள்களையேனும் போற்றி வாழ்ந்தனராவென்றால் அதுவும் இல்லை. எவ்வளவு பொன்னும் பொருளும் கிடைத்தாலும் அவற்றைப் பாதுகாவாது வல்லாங்கு வாழ்தும் என்னாது அவ்வப்பொழுதே எல்லார்க்கும் வழங்கி மகிழ்ந்தனர்” என்று குறிப்பிடுகின்றார் (Varatharasan, 1978).

புறநானூற்றுப் பாடலானது,

கையறு கடன் நிறையாமே, மெய்யது

புரவலர் இன்மையின் பசியே, அரையது

வேற்று இழை நுழைந்த வேர்நனை சிதாஅர்

ஓம்பி உடுத்த உயவல் பாண

பூட்கை இல்லோன் யாக்கை போலப்

பெரும்புல் லென்ற இரும்பேர் ஒக்கலை

எனப் பாணனின் வறுமை நிலையை எடுத்துரைக்கின்றது (Swaminatha Iyer, 1984).

பாணரின் கடும் பசியினைக் களையக்கூடிய வள்ளலைக் காணாது வறுமையின் கொடுமையினால் எலும்பும் தோலுமாகக் காட்சியளித்துள்ளனர். இக்காட்சி உடும்பு என்னும் விலங்கின் தோலினை உரித்தபின் தோன்றும் காட்சிபோல இருந்துள்ளது. இதனை,

உடும்பு உரித்து அன்ன என்புஎழு மருங்கின்

கடும்பின் கடும்பசி களையுநர்க் காணாது

என்னும் பாடலடியானது உணர்த்துகின்றது (Swaminatha Iyer, 1984). மேலும் உடை கிழிந்தும், நைந்தும், பழமையுற்று, இழைகள் எல்லாம் தெரியும்படி கிழிந்துபோன ஆடையை அணிந்திருந்தனர். பாணனின் கிழிந்த ஆடையை நீக்கித் தன் இடுப்பிலுள்ள புகையைப் போன்ற ஆடையை வஞ்சன் என்னும் மன்னன் வழங்கியுள்ளான். இதற்கு,

விரும்பிய முகத்த னாகிஎன் அரைத்

துரும்பு படுசிதாஅர் நீக்கித் தன் அரைப்

புகை விரிந்தன்ன பொங்குதுகில் உடஇ

என்ற பாடல் அடிகள் சான்று பகர்கின்றன (Swaminatha Iyer, 1984).

இசை வாணர்களுக்கு ஏனைய இரவலர்க்கும் பரிசு வழங்குவது மன்னனின் மனநிலையைப் பொறுத்து அமைந்திருப்பது. இங்கு பரிசும் உண்டு, புறக்கணிப்பும் உண்டு. மன்னர் மரபு பரிசிலர்க்குப் பரிசு வழங்குகையில் பாணருக்கு இறுதியில் வழங்கப்பட்டது.

விறலியர்

கல்வியில் திறமையுடைய பெண்கள் இருந்ததைப்போல இசையிலும் கலையிலும் தேர்ச்சி பெற்ற பெண்கள் சங்க இலக்கிய காலத்தில் இருந்ததை அந்த இலக்கியங்கள் வெளிப்படுத்துகின்றன. இசையிலும் கலையிலும் சிறப்புற்றிருந்த பல பெண்களுள் குறிப்பிடத்தக்க பெண்ணாக விறலி என்னும் பெண் திகழ்கின்றாள்.

பாணர் குலத்தில் பிறந்த பிரிவினருள் விறலியும் ஒருவர். 'விறல்' என்னும் சொல் வெற்றியைக் குறிக்கும் சொல் என்று புறநானூறு குறிப்பிடுகிறது (Swaminatha Iyer, 1984). மன்னரின் வெற்றியைப் புகழ்ந்து பாடுவதும், தன்னுடைய உள்ளக் குறிப்பை விரல்களின்மூலம் வெளிப்படுத்துவதும் இவரின் இயல்பாதலால் 'விறலி' என அழைக்கப்பட்டுள்ளாள். சென்னைப் பல்கலைக்கழகத் தமிழ்ப் பேரகராதி "விறலி என்பதற்கு உள்ளக்குறிப்புப் புறத்து வெளிப்பட ஆடுவாள்; பாண் சாதிப்பெண்" என்று விளக்கம் தருகிறது.

சங்க இலக்கியத்தில் விறலி, விறலியர் என்ற சொல்லாட்சி மிகுதியாகவே இடம் பெற்றிருக்கின்றன. 'விறலி' என்ற சொல் தொல்காப்பியம் - பொருளதிகாரம், நற்றிணை, பதிற்றுப்பத்து, அகநானூறு, புறநானூறு போன்றவற்றில் காணப்படுகின்றது. இதைப்போல 'விறலியர்' என்ற சொல் தொல்காப்பியம் பொருளதிகாரம், பொருநராற்றுப்படை, சிறுபாணாற்றுப்படை, பெரும்பாணாற்றுப்படை, மதுரைக்காஞ்சி, மலைபடுகடாம், பரிபாடல், பதிற்றுப்பத்து, புறநானூறு போன்றவற்றில் இடம்பெற்றிருக்கின்றது. இவ்விடங்களில் எல்லாம் விறலியர் என்ற சொல் கலைநயம் கற்று அக்கலை நயத்தில் பிறரைக் கொள்ளை கொள்கின்ற அழகோடு இருக்கின்றவர் என்ற அடிப்படையிலேயே பதிவு செய்யப்பெற்றிருக்கின்றது. கலைநயத்திற்காகச் செல்லும்போது தனியாகச் சென்றதாகக் குறிப்புகள் இல்லை. அவரவர் துணைவருடனேயே சென்றிருக்கின்றனர் என்பதை இலக்கியங்கள் சுட்டுகின்றன.

விறலியர் நிகழ்த்துக் கலைஞர்களாக விளங்கியமையால் அவர்களின் அழகும் கவர்ச்சியும் மிகுதியாகப் புனையப்பட்டுள்ளன. விறலியர் ஆடுவதில் வல்லவர் என்பதை (அகம். 82:9-10) அகநானூறும், ஆடல் மட்டுமல்லாது பண்ணுடன் பாடும் இனிமையான குரலைப் பெற்றவர்களாக இருந்ததை பதிற்றுப்பத்தும், ஆடல் பாடல் இவற்றோடு இசைக்கருவிகள் இயக்கும் பல்கலைத்திறம் பெற்றவளாக இருந்ததை புறநானூறும் குறிப்பிடுவதன் மூலம் அறியலாம்.

கூத்தரும் பாணரும் பொருநரும் விறலியும்

ஆற்றிடைக் காட்சி உறழத்தோன்றி

எனத் ஆற்றுப்படைக்குரிய நால்வருள் ஒருவராகக் குறிப்பிடுகிறார் (Swaminatha Iyer, 1984). ஐயனாரிதனார்,

விறலி வேந்தன் புகழ் பாடுபவள்

என விறலியைக் குறிப்பிடுகின்றார் (Swaminatha Iyer, 1984).

விறலியும் மன்னனும்

விறலியர் தம் கவர்ச்சியான அழகாலும் ஆடும் கலைத்திறனாலும் அரசரைக் கவர்ந்தனர். பொன்னாலும் முத்தாலுமான நகைகளை விறலியர்க்கும், அவர்களை அழைத்து வந்ததால் பாணர்களுக்கும் வள்ளல்கள் வாரி வழங்கினர் என்பதை,

ஒளிதிகழ் முத்தம் விறலியர்க்கு ஈந்து

விறலியர் வறுங்கைக் குறுந்தொடை செறிப்பப்

பாணர் உவப்பக் களிறு பல தரீஇ

என்பதனால் அறியலாம் (Swaminatha Iyer, 1984).

பறம்பு மலையின் சிறப்பைக் கூறுமிடத்து கபிலர், பாணர்போல் வேடமிட்டு விறலியர் பின்வர ஆடியும் பாடியும் சென்றால் அரசர் நாடும் குன்றும் ஒருங்கே ஈவர் என்பதை,

சுகிர்புரி நரம்பின் சீறியாழ் பண்ணி

விரையொலி கூந்தல் நும் விறலியர் பின்வர

ஆடினர் பாடினர் செலினே

நாடும் குன்றும் ஒருங்கீ யும்மே

எனக் குறிப்பிடுகின்றார் (Swaminatha Iyer, 1984).

சமூகத்தில் விறலியர்கள்

சமூகத்தில் விறலியர்கள் இருவேறு நிலைகளில் பார்க்கப்பட்டுள்ளனர். கற்புத்திறம் மிக்க பாண் மரபினரின் குடும்பத் தலைவியாகவும், ஒழுக்கக் கேடுகள் நிறைந்த காமக் கிழத்தியாகவும் சுட்டப்பெற்றனர்.

‘விறலியரின் உருவ நலன்கள் பற்றிய கூற்றுகள் அவர்களின் பாடலுக்கும் ஆடலுக்கும் உரிய பாசாங்குகளாக இருந்தன. மன்னர் இவர்களை அரசவை மகளிராகவும், காமக்கிழத்தியராகவும் மாற்றினர். இடைக்காலத்தில் அவர்கள் பரத்தையராகவும், விலை மகளிராகவும் தாழ்ந்தனர். அவர்களை ஒழுக்கக்கேட்டின் இழுக்கிய நடத்தையின் பண்புக்கூறுகள் சார்ந்தன’ என ‘பழந்தமிழர் சமூகத்தில் பெண்பாற் கலைஞர்கள் பெரிதும் மதிக்கப்பட்டனர் (Sivathamby, 2004). அவர்கள் பாட்டுக்கும் இசைக்கும் ஆற்றிய பணி குறிப்பிடத்தக்கது’ என கூறுவது சிந்திக்கத்தக்கது (Kailasapathy, 2006).

மேற்கண்ட இரு நிலைகளில் விறலியர்கள் சமூகத்தால் நடத்தப்பட்டுள்ளனர். விறலியர் அனைவரும் ஒழுக்கக் கேடானவர்கள் என்பதாக அவர்களின் வாழ்க்கை நிலையை ஒருதலையாகக் கொல்லுதல் தவறாகும். அவர்கள் பாண் மரபினர் குடும்பத் தலைவியராகக் கற்புநெறி தவறாது வாழ்ந்த நெறிகள் விறலியரையும் சங்க இலக்கியம் பதிவு செய்துள்ளது.

விறலியின் ஒப்பனையும் அவள் குறித்த சிந்தனையும் நமக்குப் புதிய சிந்தனையைத் தருகின்றது. விறலியர் பற்றிப் பேசும் இடங்களிலெல்லாம் அவர்கள் தனியாகச் சுட்டவில்லை. அவர்களோடு பாணர், கூத்தர், பொருநர் என்ற பிற கலைஞர்களோடு வைத்தே சுட்டப்பட்டிருப்பதைக் காணலாம். விறலியின் ஆடலில் மயங்கியே அரசர்கள் இவர்களுக்கு மிகுதியான கொடையைக் கொடுத்திருக்கின்றான் என இலக்கியங்கள் பதிவு செய்திருக்கின்றன. பெரும்பாலும் விறலியர் அரண்மனையில் தங்கள் கலை நிகழ்ச்சிகளை நடத்தினார்களே அன்றி பொது வீதியில் மக்களுக்காக கலை நிகழ்ச்சிகளை நடத்தியதாகப் பதிவுகள் இல்லை.

பாடினி

பாடினி என்பவள் பாடும் தொழிலை மேற்கொள்பவள். பாணனுடன் மன்னர்களைக் காணச் சென்று வெளிப்படுத்துபவளாகப் பாடினி விளங்கினாள். பாணன் என்பதற்குப் பெண்பாற் சொல்லாகப் பாடினி என்றும், பாட்டியர் என்றும் இலக்கியத்தில் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளது. பாடு என்ற வினைச்சொல்லின் பெண்பாலைக் குறிக்கும் விசுவநாதர் நி இணைந்து பாடினி என்ற சொல் உருவாயிற்று. பாடுநி = பாடினி. பாடுநர் என்ற ஆண்பால் சொல்லிற்கு இணையான பெண்பாற் சொல் பாடினியாகும். சங்க இலக்கியங்களில் இச்சொல் பயின்று வந்துள்ளது. பாணர் குழுவின்ருடன் பயணப்பட்ட குரலிசைக் கலைஞர் பாடினி ஆவார்.

பாடினி - மன்னர் உறவு முறை

போர்க்களத்தில் பகைவரை வென்ற வெற்றிச் சிறப்பையும் அரசனது வலிமையான வீரத்தையும் பாடும் திறனுடையவளாகப் பாடினி காணப்படுகிறாள். இதனை,

..... வார் உற்று

வீசுபிணிக் கொண்ட மண்களை முழுவின்

பாடினி பாடும் வஞ்சிக்கு

என்ற புறநானூற்றுப் பாடல் வழி அறிய முடிகிறது (Swaminatha Iyer, 1984).

வேந்தர் அரண்கடந்து புறம்பெற்ற வெற்றியைப் பாடினி புகழ்ந்து மறம் பாடினாள். இதனை,

புறம் பெற்ற வயவேந்தன்

மறம் பாடிய பாடினியும்மே

என்பதனால் அறிய முற்படுகிறது (Swaminatha Iyer, 1984).

மற்ற கலைஞர்களைப் போலவே பாடினியும் வள்ளல்களிடம் சென்று தங்க இழை, தேர், களிற்று என வளமான பரிசில்களைப் பெற்றதை

சென்மோ பாடினி நன்குலம் பெறுகுவை

இழைபெற்ற பாடினிக்குக்

குரல் புணர்ச்சிக் கொளைவல் பாண்மகனும்மே

பாடினி மாலை அணிய

வாடாத் தாமரை சூட்டுவள் நினக்கே

என்பதனால் அறிய முடிகிறது (Swaminatha Iyer, 1984).

பாடினி அரசர்களைப் புகழ்ந்து பாடும்போது மாலை, அணிகலன் போன்றவற்றைப் பரிசாகப் பெறுவாள். கரிகாலனைப் பாடிய பாடினி பொன்னரி மாலையினையும், முத்து மாலையினையும் பெற்றுள்ளாள் என்று பொருநராற்றுப்படை (161-162) கூறுகிறது. பெரும்பாலும் மன்னர்கள் பாடினிக்குப் பொன்னரி மாலையைப் பரிசாக அளிப்பார்கள். பாடினி என்பவர்கள் மன்னர்களை மட்டும் பாடிப் புகழாமல், வள்ளல்களையும் பாடி அவர்களிடம் பரிசுகளைப் பெற்றனர் என்பது மிகவும் தெளிவுறத் தெரிகிறது.

கோடியர்

‘கோடு’ என்னும் சொல்லடியாகப் பிறந்த சொல் கோடியர். கோடு என்ற சொல்லுக்கு யாழ்த்தண்டு, சங்கு, ஊதுகொம்பு (தூம்பு), மரக்கிளை, விலங்கினகொம்பு, தந்தம், மலை எனப் பல பொருள்கள் உண்டு. இவர்கள் கூத்தர் என்ற பெயராலும் அழைக்கப்பட்டுள்ளனர்.

பைங்கண் ஊக்கம் பாம்புபிடித் தன்ன

அம்கோட்டுச் செறிந்த அவிழ்ந்து வீங்கு திவவின்

கருங்கோட்டு இன்னியம் இயக்கினி கழிமின்

என்ற அடிகளில் யாழ்த்தண்டு என்ற பொருளில் வந்துள்ளது. அதுபோல் முதலான பாடல்களிலும் யாழ்த்தண்டு என்ற பொருளில் வந்துள்ளது (Swaminatha Iyer, 1984).

சங்க காலத்தில் கூத்தைத் தொடங்குவதற்குமுன் கூத்தர் மாக்கோலைத் தம் வலக்கையில் ஏந்தித் தொடங்குவது வழக்கமாக இருந்துள்ளது எனத் தெரிகிறது. எனவேதான், கையில் கோல் வைத்து ஆடிய கூத்தர் 'கோடியர்' (வெ.மு. ஷாஜகான்கனி, 2010) என அழைக்கப்பட்டுள்ளார் (Shahjahan Kani, 2010). கோடியர் தம் கோட்டினைக் கூத்துகோலாகவும், அதேவேளையில் வாயில் வைத்து ஊதி நாடகம் தொடங்கி விட்டது என்ற அடையாளமாக ஒலிக்குறியீடு காட்டும் சின்னமாகவும் இருவகைப் பயன்பாட்டுக் கருவியாகக் கையாண்டுள்ளனர்.

ஆடுகளம் சிலம்பப் பாடிப் பலவுடன்

கோடுவாய் வைத்துக் கொடுமணி இயக்கி

கோடுவாய் வைம்மின் கொடுமணி இயக்குமின்

ஆகிய சான்றுகளால் அறிய முடிகிறது (Seenivasan, 1997). வாயில் வைத்து ஊதிய கோட்டின் ஓசையானது நரி ஊளையிடும் ஓசையைப் போல் இருந்துள்ளது. இதனை,

குறுநரி உளம்புங் கூரிருள் நெடுவிளி

சிறுகட் பன்றிப் பெருநரை கடிய

முதைப்புளங் காவலர் நினைத்திருந்து ஊதும்

கருங்கோட்டு ஓசையோடு ஒருங்குவந்து இசைக்கும்

என பாடலடிகள் உணர்த்துகின்றன (Swaminatha Iyer, 1984).

கோடியர் - மன்னர் - மக்கள்

கோடியர் தங்கள் கலைத்திறனை வெளிப்படுத்த தம் பெரும் சுற்றத்தினருடன் மன்னரை காணச் சென்றுள்ளனர். இதனை 'கோடியர் பெருங்கிளை வாழ்' என்று பதிற்றுப்பத்து பகர்கிறது. கோடியர்கள் அறிவுத் திறத்திலும் சிறந்தவர்களாக இருந்துள்ளனர். அவர்கள் வருவது அறிந்து கூறும் தன்மையர். கூத்து நிகழ்த்தும்வழி அவர்கள் பாடிக் குறிகூறும் சொல் பலிக்கும் என்று அரசரும் மக்களும் நம்பினர். இதனால் அவர்கள் முதுவாய்க் கோடியர் எனப்பட்டனர்.

முதுவாய்க் கோடியர் முழுவில் ததும்பி

முதுவாய்க் கோடியர் முழுவொடு புணர்ந்த

என்ற சான்றுகள் வழி அறிய முடிகிறது. முதுவாய்க் கோடியர் எனில், 'அறிவு வாய்த்தலையுடைய கூத்தர்' என்பர் நச்சினார்க்கினியர். வெவ்வாய் வேலன் என்றதுபோல முதுவாய்க் கோடியர் என்றது கோடியர் பாடியது பலிக்கும் என்று அக்கால நம்பிக்கையே அது குறித்தது (Swaminatha Iyer, 1984).

மன்னர்களின் பரிசுகள்

கோடியர்கள் தம் வறுமையின் காரணமாக கலையை வெளிப்படுத்தி பரிசில் பெற மன்னர்களை நாடிச் செல்லும்போது வெவ்வேறு வேடங்களைப் புனைந்து சென்றுள்ளனர். அவ்வாறு பரிசாலகக் கிடைத்த பொன் அணிகலன்களை வைத்து தங்கள் வாழ்வியலை மேற்கொண்டுள்ளனர். கடல்

பிறக்கோட்டிய செங்குட்டுவன் தன்னை நாடிவரும் கோடியருக்கு, அவனது சுற்றத்தினருக்கும் குதிரைகளைப் பரிசாகத் தந்துள்ளான். இதனை,

கோடியர் பெருங்கிளை வாழ ஆடுஇயல்

உளை அவிர் கலிமாப் பொழிந்தவை எண்ணின்

என பதிற்றுப்பத்தின் அடிகள் உணர்த்துகின்றது (Swaminatha Iyer, 1984). மேலும் கூத்தருக்கும், கோடியருக்கும் நறுமணம் மிகுந்த பூக்களையுடைய சரபுனைகளையும், மாலைகளையும் உடைய நாட்டினை ஓரி பரிசாக அளித்தான் எனச் சிறுபாணாற்றுப்படை குறிப்பிடுகிறது. இவ்வாறு கோடியர்களின் கலைத்திறனையும், மன்னர்களுடன் அவர்கள் கொண்டிருந்த நெருக்கமான உறவு நிலையினையும் அறிய முடிகிறது (Swaminatha Iyer, 1984).

முடிவுரை

கலையைத் தொழில்முறையாகப் பயன்படுத்தி அதன் மூலம் பெற்ற வருவாயைக் கொண்டு வாழ்க்கையை நடத்திய பிரிவினர் தொழில்முறைக் கலைஞர்களாவர். தொழில்முறைக் கலைஞர்களாக விளங்கிய கலைஞர்களையே 'பாண் மரபினர்' என்று அழைத்தனர். பாண் மரபினர் அனைத்துக் கலைஞர்களையும் குறிக்கும் ஒரு பொதுச்சொல்லாகவே கருதினர். பல்வேறு தளங்களில் அன்றாட வாழ்வுகளோடு தொடர்புடைய கலைஞனாகப் பாணன் இடம்பெற்றிருந்ததைச் சங்க இலக்கியங்கள் உணர்த்துகின்றன. பாணனின் கலைத்திறனுக்கேற்ப மன்னர்கள் பரிசுகளை வழங்கினர். பாணர்களின் வாழ்க்கை வறுமை நிலைப்பட்டதாகவே பெரும்பான்மையான பாடல்களில் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளன. இசையிலும் கலையிலும் சிறப்புற்றிருந்தவர்களாக விறலியர்கள் விளங்கினர். விறலியர்கள் ஆடுவதோடு மட்டுமல்லாமல், பாடுவதும், ஆடல், பாடல் இவற்றோடு இசைக்கருவிகள் இயக்கும் பல்கலைத் திறம் பெற்றவர்களாகவும் இருந்துள்ளனர். சமூகத்தில் விறலியர்கள் இருவேறு நிலைகளில் பார்க்கப்பட்டுள்ளனர். பாணர், கூத்தர், பொருநர் என்ற பிற கலைஞர்களோடு இணைத்தே விறலியர் கூறப்பட்டுள்ளனர். விறலியின் ஆடலில் மயங்கியே அரசர்கள் இவர்களுக்கு மிகுதியான கொடையைக் கொடுத்திருக்கின்றனர் என இலக்கியங்கள் சுட்டுகின்றன. பாணர் குழுவினருடன் பயணப்பட்ட குரலிசைக் கலைஞர் பாடினி ஆவார். இவர்கள் மன்னனையும், வள்ளல்களையும் புகழ்ந்து பாடி பரிசுகளைப் பெற்றனர். கோடியர்கள் தம் வறுமையின் காரணமாக கலையை வெளிப்படுத்தி பரிசில் பெற மன்னர்களை நாடிச் செல்லும்போது வெவ்வேறு வேடங்களைப் புனைந்து சென்றுள்ளனர். பரிசில் பெற்றதைக் கொண்டு தங்கள் வாழ்வியலை மேற்கொண்டுள்ளனர்.

References

- Kailasapathy, (2006) Tamil veerani laik Kavithai, Paari Nilaiyam, Chennai, India.
- Sahadevan, (1940) Solai, Kazhaga Agarathi, Tirunelveli Thennindia Saiva Sithantha Noorpathippu Kazhagam, Chennai, India.
- Seenivasan, R., (1997) Silapathigaram moolamum uraiyum, Anniyagam, Chennai, India.
- Shahjahan Kani, V.M., (2010) Tamil Nadaga Vagaiyum varalarum (sanga kalam Varai) International Institute of Tamil Studies, Chennai, India.
- Sivathambi, K., (2004) Pandaiya Tamil Samugathil Nadagam, Makkal Veliyeedu, Chennai, India.
- Swaminatha Iyer, U.V., (1984), Purananooru Moolamum Uraiyaum, U Ve Sa Noolaga nilayam, Chennai, Tamil Nadu, India.
- Varatharasan, M. (1978) Tamil Panar varalarum, Paari niliyam, Chennai, India.

Funding: No funding was received for conducting this study.

Conflict of Interest: The Author has no conflicts of interest to declare that they are relevant to the content of this article.

About the License:

© The Author 2022. The text of this article is licensed under a Creative Commons Attribution 4.0 International License